

Mk 13,1-8 Stabilitás hit által (2013. dec. 2.)

Péterék a Templom megingathatatlanak hitt épületeit mutatják Jézusnak, s kiderül, hogy meg fognak inogni és le fognak dőlni. Viszont arra figyelmezteti őket – és velük együtt minket is – hogy mi ne inogjunk meg, akkor sem, ha körülöttünk sok minden inogni látszik. Ne attól függjön a mi stabilitásunk, hogy körülöttünk minden stabil-e? Krisztusba kapaszkodjunk, hogy a legnagyobb viharokban is állva tudjunk maradni.

A vitorlás hajók – megfelelő kezelés mellett – a legnagyobb hullámban sem borulnak fel, mert az aljukon a mélybe nyúlik a tőkesúly. Mint egy lefelé nyúló nagy uszony, ami tele van súllyal, pl. ólommal. Ettől a hajó súlypontja olyan mélyre kerül, hogy szinte lehetetlen felborítani. Ez a tőkesúly csak akkor látszik, ha a víz alól nézed a hajót, vagy kiemelve a parton. Amúgy láthatatlan. Sokszor ilyen a hit is. Nem mindig látszik, de ez adja a stabilitást az életemben. Nem a templom nagy kőépületei, sem nem az anyagi biztonság, még csak nem is az egészség, vagy az egészséges család. Az a mélység, amit a hitemben megélek. És minél mélyebben élem meg a hitemet, minél nagyobb súlyt helyezek rá, annál stabilabb, felboríthatatlanabb lesz az életem. Azok a keresztények, akik komoly időt szánnak az Isten-kapcsolatukra (imádságra, igeolvasásra, közösségre) sokkal nehezebben boríthatóak fel, vagy ki, mint azok, akik csak tervezgetik azt, hogy ezt kellene tenniük. Nem lehet a vihar közben elkezdni építgetni a tőkesúlyt. Az vagy ott van addigra, vagy nincs.

Volt egy nagyon híres svéd hadihajó, a Vasa. A 17.században építtette II. Gusztáv Adolf. Kora egyik legmodernebb és legjobban felszerelt hadihajója volt. Azonban nem emiatt lett híres, hanem amiatt, hogy az első útján – gyakorlatilag szinte még a kikötőben – elsüllyedt. Elsüllyedésének két oka volt: Az egyik az volt, hogy nem számítottak erős szélre, s ezért az ágyúnyílásokat nyitva hagyták, s amikor egy szellőkés megdöntötte a hajót, azokon át befolyt a víz. A másik az, hogy túl kevés ballaszt volt a hajófenékben ahhoz, hogy egyensúlyban tartsa. Ezért dönthette meg úgy a szél.

Azt mi sem tudjuk kiszámítani, hogy milyen szelek fognak a mi életünkben fújni. Csak azt tudjuk befolyásolni, hogy mi az, ami egyensúlyban tart. Hogy legyen súlya a hitünknek.

Elcsendesedve arra próbáljunk Isten előtt választ találni: Mennyire stabilizál engem az én Istennel való kapcsolatom? Egyáltalán abban keresem a stabilitásomat?

Mk 14,26-31 Juhok pásztor nélkül (2013. dec. 9.)

Jézus figyelmezteti a tanítványokat, hogy mi vár rájuk a következő három nap-ban. Nem lesz könnyű kibírni ezeket a napokat, de Jézus mindent megtett azért, hogy a tanítványokat felkészítse arra, ami rájuk vár. Többször is beszélt arról, hogy hogyan fog szenvedni, és azután feltámadni. A jelek, amiket tett, elsősorban is Lázár feltámasztása, előkészítette az Ő feltámadásának reménységét a szívükben. De mindezek ellenére is meg fognak botránkozni benne. De valahogy túl fognak jutni rajta. Nem olyan büszkén és emelt fővel, mint ahogy most Péter – és a többiek is – gondolják, de túl fognak jutni rajta.

Senki nem viselkedik jól egy ilyen nehéz, sokkoló gyász-szituációban. Az a normális, hogy ilyenkor nem tudunk normálisan viselkedni. Az hogy Péter sem a maga által elvárt maximumot nyújtotta, az elsősorban nem arról szól, hogy milyen Péter, hanem sokkal inkább arról, hogy milyen elementáris erővel hatott rá az, ami Jézussal történt. MI sem fogunk jól viselkedni az ilyen helyzeteinkben. De Isten nem is várja ezt el tőlünk. Nem a juhoknak kell erőseknek lenniük. A pásztor erős helyettük is.

Ami erőt jelenthet még ezekben a véghelyzetekben is, az az, hogy tudom, hogy van belőlük kiút. Jézus ezért mondja tanítványainak: De miután feltámadtam, előttem megyek Galileába. Még a legsötétebb pillanatokban is tudhatták, hogy Jézus megígérte, hogy várja őket az alagút másik végén.

Ez az, amiből mi is erőt meríthetünk a sötétség óráin: Jézus nem hagy minket magunkra. Lehet, hogy úgy érezzük, hogy egyedül vagyunk, de ott, akkor pont azért hagyta magára a tanítványait, hogy minket soha többé ne kelljen magunkra hagynia.

Elcsendesedve – ha vannak – nyomorúságainkat vigyük Isten elé, s hagyjuk, hogy az Ő vigasztaló jelenléte szeretete járjon át minket!

Mk15,1-5 Jézus hallgatása (2013. dec. 16.)

Jézus egy rövid beszélgetés után – amit János evangéliuma részletesebben ír le – nem szól többet Pilátushoz. Ez a hallgatás Pilátust csodálkozásra készíti. Miért nem felel Jézus semmit a főpapok vádjaira? Hiszen minden vádlott elkeseredetten próbálja magát tisztázni a vádak alól, főleg, ha azok halállal fenyegetik. És Jézus mégsem szól egy szót sem. Mi az oka ennek? Az, hogy Jézus pontosan tudja, hogy kicsoda és hogy hova tart.

A legtöbb embernek ilyen, vagy olyan módon nagyon fontos, hogy mit gondol róla a többi ember. Felveszi, ha róla van szó a TV-ben, elteszi a róla szóló újságcikkeket stb. Ha pedig valaki valami rosszat mond rólam, akkor azt próbálom minél hamarabb megcáfolni, vagy rákényszeríteni, hogy visszavonja. Ez azért van így, mert annak, hogy hogyan látjuk magunkat, nagyon fontos része az, hogy mások hogyan látnak minket. Ez nem hiúság, ez a természetes társas ösztönünk. Egymás által is leszünk azzá, akik vagyunk, és ha nem figyelünk a többiek véleményére, az mind a közösségre, mind ránk nézve veszélyes lenne. De van, amikor ellenséges közegbe kerülünk, akiknek a véleménye nem a segítséget szolgálja, hanem inkább elpusztításunkra tör. A Jézust vádoló főpapok is ilyenek voltak. Ilyenkor az, hogy ha nem tudom függetleníteni magam a véleményüktől, az nagyon fájdalmas lehet.

Persze az is lehet, hogy valaki azt mondja: Engem nem érdekel az ő véleményük, de a jóhíreket attól még lerombolhatják ezzel a vádaskodással, és megakadályozhatják, az érvényesülésem, a célomhoz való eljutásomat. Van egy nagyon jó film – az a címe, hogy Vadászat – ami arról szól, hogy egy tanárnak hogyan teszi tönkre az életét egy alaptalan pedofília-vád. S ez így is van. De először tedd fel a kérdést, hogy az, ami történik, és ahogy én reagálok arra, közelebb segít-e az Istentől kapott célomhoz? Jézust ott a hallgatás segítette tovább a célja felé, és pont ezért is lehetett nagyon nehéz csöndben maradnia. Amikor engem szidalmaz valaki, engem vajon mi segít tovább az utamon? A védekezés vagy a hallgatás?

Amikor Dávid Absolon elől menekült, egy Simei nevű férfi kísérte az út mellől és kiabálva szidalmazta, sőt dobálta is: Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fia. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! Dávid továbbment embereivel az úton, Simei pedig vele átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje.

Nem kell mindig mindent megtorolnom. Inkább azt kell megértenem, hogy mit akar Isten az életemmel, hogy azt is megérthessem, ami éppen velem történik, hogy aztán annak megfelelően, helyesen reagálhassak rá.

Elcsendesedve azon gondolkozzunk el Isten előtt: Tudok-e hallgatni, amikor kell, vagy megszólalni, amikor az kell? És tudom-e hogy mikor melyik kell?

